

Το 1930 ήταν πολύ άσχημη χρονιά για την παγκόσμια οικονομία καθώς οι επιπτώσεις από το μεγάλο κραχ του χρηματιστηρίου της Ν. Υόρκης (1929) απειλούσαν να πλήξουν όλες τις χώρες του πλανήτη. Στις ΗΠΑ, η φτώχεια, η ανεργία και οι αυτοκτονίες κατεστραμμένων μετατρέπονταν σε μάζιγες. Οι επιστήμονες επικέντρωσαν τις προσπάθειές τους στην ανακάλυψη φθηνών υλικών που θα μπορούσαν να καλύψουν τις ανάγκες του πληθυσμού. Επικεφαλής ερευνητικής ομάδας ιδιωτικής εταιρείας, ο φαρμακοποιός δρ Γουάλας Κάροδερς βάσιζε το «φθινό» στην πρώτη ύλη που θα μπορούσε να πάρει από τον αέρα, το νερό, τον άνθρακα και τα υπολείμματα του πετρελαίου.

Στις 16 Φεβρουαρίου 1930, ο Κάροδερς πέτυχε να δημιουργήσει πολυαμίδια: Είναι το νάιλον (Νάιλον 66 το είπε). Τον Φεβρουάριο του 1938, τα πρώτα προϊόντα από το νέο υλικό κυκλοφόρησαν στις Ηνωμένες Πολιτείες: Οι οδοντόβουρτσες. Δώδεκα χρόνια αργότερα, στις αρχές της δεκαετίας του 1950, εμφανίστηκαν οι πλαστικές σακούλες για ψώνια με ξύλινες ή μεταλλικές λαβές. Η ελαφριά νάιλον τσάντα για ψώνια, όπως τη γνωρίζουμε σήμερα, είναι εφεύρεση του Σουηδού μηχανικού Sten Gustaf Thulin, στις αρχές της δεκαετίας του 1960, για την εταιρεία ειδών συσκευασίας Celloplast. Κατοχυρώθηκε το 1965 με δίπλωμα ευρεσιτεχνίας. Στα 1967, η εταιρεία πετρελαιοειδών Mobil παρουσίασε την πλαστική σακούλα από κατάλοιπα πετροχημικής επεξεργασίας. Το μονοπώλιο της Celloplast έσπασε. Από το 1982, δυο μεγάλες αμερικανικές εταιρείες τροφίμων, οι Safeway και Kroger, ξεκίνησαν να αντικαθιστούν τις χάρτινες σακούλες με πλαστικές, ενώ η Celloplast οδηγήθηκε στην παρακμή. Από τα μέσα της δεκαετίας του 1980 και μετά, η χρήση της πλαστικής σακούλας έγινε συνήθεια για να μεταφέρονται τα καθημερινά ψώνια από το σούπερ μάρκετ ως το αυτοκίνητο. Η επέκταση της συνήθειας με τη μεταφορά τους ως τα σπίτια, ήταν θέμα χρόνου. Η σουηδική Celloplast ξαναπήρε τα πάνω της στη δεκαετία του 1990, όταν παρουσίασε τη φθηνή νάιλον σακούλα σκουπιδιών.

(τελευταία επεξεργασία, 22.9.2010)